

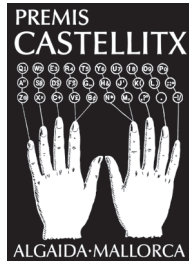
Rafel Bordoy i Pomar

Tríptic d'absències

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1991

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1991-P-R-0089-0059

© del text: Rafel Bordoy i Pomar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Rafel Bordoy i Pomar

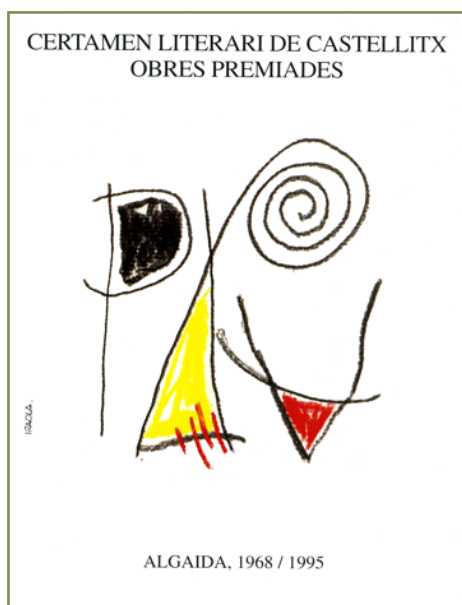
Tríptic d'absències

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1991

L'any 1991 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XV Certamen de Poesia i Prosa i el XIII Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. El Jurat va estar format pels senyors Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manila i Llorenç Capellà Fornés.

La composició titulada *Tríptic d'absències* de Rafel Bordoy i Pomar fou publicat per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Tríptic d'absències

I

Debades vaig cercar, desesperat,
talment cerca la nit la matinada
i les llenques de fosca s'encenien
pels caminois, estrets, de l'esperança.
El temps se m'esmunyia costa avall
i llenegava, lenta, l'hora malva.
Per llargues ganivetes de silenci
va romandre la brisa acoltellada.
Per si la queixa de les fulles seques
estotja el talismà de les petjades,
cercava la certesa del teu cos,
o un sospir que de pressa s'allunyava.
El brancatge, ufanós, de la figuera
es perfumà de blau, i la retama,
com la llimona, va posar llambrecs
dins l'horabaixa, violeta i grana;
i, mentre, no trobava el teu record

ni el tacte de la pell que m'abrusava;
i un salabrós presagi fou l'anunci
del part que, dolorós, encén la llàgrima.

II

Tal vegada no saps que en les nits llargues
quan el silenci aixeca murs espessos,
amb pesada altivesa de murmuris
i vaguen els esguards, deambulant,
pels trists ermassos de la indiferència;
la muntanya nevada del teu pit
no guarda per a mi ni una drecera,

ni el batec, fugisser, de l'esperança,
ni l'huracà que dorm en un sospir.
I quan l'alba grisencs s'emmantella
de rou i de setí endormissats,
i naveguen els núvols matinades,
i se desplomen, lentes, les estrelles,
talment pluja que cau adés i ara;
jo vaig teixint els somnis, inventats,
en el racó més negre dels meus versos.

III

Tant esperar la mort que mai no arriba
i s'acaben els dies, passen anys,
i és una font el temps i va vessant
en la mare d'un riu que mai no torna
i sols escuma deixa a les voreres.
Parirà el calendari dies nous
a l'albada dels anys, mes, tant se val,
ja mai més no seran els nostres anys,

TRÍPTIC D'ABSÈNCIES

perquè visquérem ja les hores nostres
al tall d'un vell amor que s'ha quedat
enganxat en un blau de recordances,
esperant una mort que mai no arriba.
I si un dia, fugint de l'evidència,
he intentat assolir dintre les mans,
avarament, un poc d'illusió,
l'he sentida escolar-se entre els meus dits
al terreny, pedregós, de les absències.

